

VI

Тиждень прожила Мелашка в свекровій хаті, як у раю. Після вбогої батькової хати вона ніби ввійшла в панські покої. Кайдашева хата була просторна, з чималими ясними вікнами, з новими образами, з великими вишиваними рушниками на стінах та на образах. І зелений садок, і маленька пасіка в садку під горою, і криниця під грушею, і левада, і зелена діброва на горах, і розмова з Лавріном за пасікою — все ніби завітчало свекрову хату квітами та залило пахощами. Тиждень минув, як одна година.

Мелашка ніби не бачила, як п'яний свекор лаявся з свекрухою, ніби не чула, як свекруха одразу обсипала її неласкавими словами.

Кайдашиха привітала старшу невістку перше солодкими медовими словами, а потім уже дала їй покуштувати полину. З Мелашкою вона обійшлась інакше: вона одразу почастувала її полином. Вона не злюбила Мелашиних батьків, і як тільки бралась за тім'я, то згадувала Западинці і свої розглядини в Балашів. Мелашка була молода, незугарна до важкої роботи, а Кайдашисі дуже бажалось на старість полежати та одпочити.

Тільки тиждень після весілля Кайдашиха змовчувала та скося поглядала на Мелашку, показуючи їй роботу. На другий тиждень вона вже лаяла невістку і глузувала з неї.

Одного дня ще вдосвіта Кайдашиха збудила Мелашку і загадала їй місити діжу, а сама поралася коло печі. Мелашка влізла руками в діжу і ніяк не могла вимішати тіста з самого дна: діжа була здорова, а вона сама була невеличка на зріст і не могла дістать руками до дна.

— Лавріне! підстав своїй жінці під ноги стільчика, бач, не дістане руками й до половини діжі.

Лаврін узяв маленького стільчика і підставив Мелашці під ноги. Мелашка вилізла на стільчик і, запнувшись білою фантиною, неначе боролася з здоровою діжею, тикаючи в тісто маленькими кулачками та тонкими руками. Лаврін не зводив очей з Мелашки і милувався, як вона проворно орудувала руками, як стільчик хитався під ногами. В неї на лобі виступив піт.

— Лавріне! втри жінці піт з лоба, а то ще в діжу покапає,— знов сказала сердито Кайдашиха.

Лаврін обтер своїм рукавом гарячого Мелашиного лоба. Мелашка, як дитина, глянула на його темними очима й осміхнулась. Свекрушин докір полетів проз її вуха й не зачепив душі.

— Лавріне!— знов гукнула Кайдашиха.— Утри лиш носа своїй жінці. Он, бач, дядьки з носа виглядають,—вже кепкувала свекруха, дивлячись на дитячі Мелашині руки. ;

Мелашка осміхнулась, але якось жалібно глянула на Лавріна, вона неначе не дочула свекрушиного слова, хоч розкуштувала полин.

Лаврін мовчав і тільки глянув на матір.

В хату ввійшов Кайдаш. Він виголодався за роботою й почав гримати, що Кайдашиха опізналась з хлібом.

— Опізналась. Чому, пак, не опізнитись, коли понабирали в хату невісток з Западинців. Коли з Довбишами не могла увинутись, а з Балашами й потім... Он бабляється з діжею од самого ранку, неначе дитина пічки копає.

Кайдашиха заглянула в діжу. Тісто було зовсім невимішане: на йому було видко бульбашки, неначе горіхи.

— Геть вилазь з діжі, бо сьогодні не будемо обідать! — крикнула Кайдашиха на Мелашку.

Мелашка витягла з діжі руки в тісті, скочила з стільчика й стала серед хати. В неї на лобі блищали здорові краплі поту. Кайдашиха помила по лікті руки й кинулась з злістю на діжу, як на свого ворога. Тісто в діжі аж запищало і неначе заплямкало губами під її руками. Мелашка знала, що не вгодила свекрусі, і стояла ні в сих ні в тих серед хати та дивилась на замазані руки.

— Чого ти стоїш, ніби сьогодні привезена? Он zostалося тіста на руках на цілий хліб. Пообшкрябуй ножом тісто в діжу та порайся коло печі.

Мелашка зітхнула. Вона почувила, що рідна мати б'є, та не болить, а свекруха словами б'є гірше, ніж кулаками.

Мелашка мила руки, але руки в тісті не швидко обмивались.

— Чого ти там бабляєшся? Мий хугчій руки, бо прийде батько вдруге до хати, то він нам поб'є спину! — вже крикнула Кайдашиха на Мелашку.

Мелашка затріпала рученятами, неначе пташка крилами. Ще гаразд не обмила тіста на руках, обтерла їх сьак-так рушником і кинулась вимішувати лемішку. Вона сіла долі, поставила в колінах горщик, обернутий ганчіркою, і, хапаючись, так повернула кописткою в горшку, що вона зав'язла в густій лемішці, хруснула і переломилась.

— Ой боже мій, з цим недбайлом! — крикнула Кайдашиха, глянувши на Мелашку.— Тепер, про мене, стромляй руку в лемішку та й мішай.

В Мелашки затрусилась руки. Вона вхопила ложку і почала вимішувати лемішку ложкою.

— Мати твоя, мабуть, вимішувала лемішку ложкою та й тебе навчила! — крикнула з злістю Кайдашиха. Мелашку здавило в горлі. Вона заплакала. Тільки що Кайдашиха виплескала хліб, а Мелашка посаджала, посипаючи лопату межисіткою, голодний Кайдаш знов увійшов у хату і почав лаяти і жінку, і невістку.

— Якого ви недовірка вдвох робите, що в вас і досі обід не готовий! — крикнув Кайдаш на всю хату.— Піди, Мелашко, до Мотрі та позич хліба на обід.

Тільки що Мелашка ступила на поріг, Кайдашиха крикнула так, неначе на неї хто линув кип'ятком:

— Не йди до Мотрі позичати хліба, бо ноги рогачем поперебиваю! В неї снігу зимою не дістанеш.

В Карповій противній хаті двері були одчинені. Мотря почувла ці слова.

— Як тільки котра з вас ступить на мій поріг, то я вам обом поперебиваю ноги оцією кочергою! — крикнула Мотря з свого порога й показала кочергу.— Сплять до обіду та ще мене й судять: судіть вже Мелашку, а мене не зачіпайте.

Мотря причинила свої двері, аж горище загуло. Мелашка побігла до сусіди позичать хліба на обід.

Мелашка позичила хліба і верталась через свій садок. Вона вгляділа в садку Лавріна.

— Зобижає тебе, моє серце, мати,— сказав Лаврін і неначе закрасив материну лайку своїми ласкавими словами. .

— Дарма, що мати лає, аби ти мене тішив своїми очима,— сказала Мелашка,

глянувши Лаврінові в самі сині очі.

Йшла вона за хлібом, садок неначе пов'яв для неї й листя пожовкло, а як верталася назад, глянула милому в вічі, і для неї знов ніби садок розвився й зазеленів, і сонце весело на йому заграло.

І знов в Кайдашевій хаті почалася колотнеча. Кайдашиха почала сваритись й стала дуже лайлива та опришкувата. Вона нападалась на Мелашку сливе кожного дня, точила її, як вода камінь. Мотря не любила Мелашки і все чогось підкопувалася під неї, мов річка під крутий берег. Мелашка жила з Кайдашихою в одній хаті, а через Кайдашиху Мотря була недобра й до Мелашки.

Настали жнива. Кайдашиха запрягла Мелашку до роботи, як у віз. Мелашка вже нудилася за Бієвцями, за батьком, за своєю доброю матір'ю. Вона просилася в свекрухи в гості до батька, свекруха її не пустила. Кожної неділі просилася Мелашка в гості, і кожної неділі Кайдашиха знаходила для неї роботу. Мелашка зажурилась.

— Чого ти, Мелашко, журишся, аж з лица спала? — питав у неї чоловік.

— Скучила за матір'ю. Вже й жнива минають, а я ні разу не була в матінки в гостях. Цієї ночі мені снилось, що я стала зозулею та й полетіла в Бієвці. Прилітаю в батьків садок та й сіла на вишні. Батько неначе виходять в садок та й просять мене до хати. Я влітаю в хату, дивлюсь, а моя мати лежить на лаві мертва, заверчена наміткою, укрита чорним сукном, згорнула руки на грудях і жалібно дивиться на мене.

— Коли мати не пускає, то я попрошу батька. Вижнемо ярину, то, може, й підемо в гості.

— Проси, Лавріне, батька, бо я з нудьги не знаю, де дітись. Шумить діброва на горі та тільки жалю мені завдає. Щовечора дивлюся на заросянські гори, щовечора пориває мою душу! Якби я мала крила, я б, здається, зараз одвідала свою неньку. Така нудьга мене бере, що здається, якби я зозулею летіла, то ліси б посушила своєю нудьгою, крилами садки поламала б, степи попалали б своїми сухотами і зелені луги сльозами залила.

Молода молодиця залилась сльозами, як мала дитина. Лаврінові стало жаль молодії жінки. Він пригорнув її до себе, вговорював ласкавими словами.

— Здається мені, що до моєї матінки й дорога терном та колючою ожиною заросла, — сказала Мелашка.

Лаврін таки впросив батька, а батько почав вговорювать Кайдашиху. Кайдашиха пустила невістку до родини, а сама таки не поїхала. Навіть попадині пухові подушки та наливка не заманили її на Западінці. Кайдашиха вговорювала поїхать до сватів Кайдаша. Кайдаш не схотів, бо в Бієвцях була недобра горілка.

— Візьми ж, Мелашко, паляницю батькові, а дітям я передам гостинця; ось бач, яка паляниця! На Западінцях, мабуть, і не бачили таких паляниць, не тільки що не їли, — сказала Кайдашиха, подаючи Мелашці пухку паляницю.

Мелашка взяла паляницю в руки. Паляниця, через свекрушин докір, стала для неї важка, як камінь.

Лаврін пішов з Мелашкою в Бієвці.

Тільки що Мелашка ступила на батьків поріг, та й залилась дрібними сльозами, впавши матері на груди.

— Я думала, дочко, що ти вже од нас одцуралась. Ждала я тебе в гості, в вікна виглядала, та вже й перестала.

— Не пускав нас батько, не пускала й мати,— сказав Лаврін,— в жнива було дуже багато роботи.

— Чого ж це ти, дочко, так розплакалась? Мабуть, дуже нудилась за Бієвцями та за нами,— говорила мати,— привикай, серце, до чужого села та до нової рідні. Адже ж люди якось звикають. Не дурно ж кажуть: дівка, як верба: де посади, то прийметься.

— Не так легко, мамо, прийнятись,— говорила Мелашка,— коли посадили ніби на гарячому піску.

Мати задумалась: вона догадалась, який то був гарячий пісок.

— У нас була, як рожа цвіла, а тепер така стала, як квітка в'яла,— сказала Балашиха словами пісні, роздивляючись на свою дочку.— Чого ти, дочко, зблідла та неначе пилом припала? І голос твій став такий тихий та смутний.

— Нема мені од чого цвісти. Якби не Лаврін, то я б, здається, ладна й до вас вернутись.

— Не можна, дочко! Зав'язала голівоньку, не розв'яжеш довіку,— сказала Балашиха, осміхаючись через сльози.

Матері все здавалось, що Мелашка нудиться за Бієвцями, що вона ще дуже молода й жалкує за дівочкою красою та за чорною косою. Вона не думала, що Мелашці було важко в свекрухи.

— Звикай, серце! Як я вийшла заміж за твого батька, то й я плакала, а далі звикла. Така вже жіноча доля.

Мелашка обцілувала маленьких братів і сестер, розв'язала хустку з гостинцями. Діти вкрили хустку, як мухи мед, а в тій хустині було всякого добра: і горіхи з насінням, і груші, й яблука, ще й медяники. Діти аж плескали в долоні та щебетали на всю хату.

Балашиха застелила стіл скатертею, поставила пляшку з горілкою. Балаш частував зятя, а Мелашка з матір'ю пішла в садок, жалілась на свекруху й свекра, виплакала всі сльози, що зібрались за всі жнива, і полила ними материн садок. Мати стояла під вишнею й собі плакала.

— Я тижня не пробула в свекрухи і вже сльозами облилася,— говорила Мелашка.— Якби Лаврін не оступався за мною, то вони б мене з'їли. А збоку через сіни живе Карпова Мотря, наче люта змія, не сприяє мені через свекруху. Заскубуть, заклюють вони мене, мамо, як лихі шуляки голубку.

— То ти, дочко, не потурай свекрусі. Адже Мотря не мовчить, то й ти не мовчи.

— Коли, мамо, кругом мене все чужі люди, чужий рід, чуже село. Я одна, як билина в полі, а вони всі на мене, як вітер на билину.

Поплакала Мелашка з матір'ю в садку, ввійшла в хату сіла за стіл полуднувать і не полуднувала.

«Якби мені перекликають сюди Лавріна, я б навіки зосталась у матері!» — думала Мелашка, поглядаючи на убогу хатину.

Мелашка посиділа в батьків до вечора, пішла до сусід, побачилась з сусідами, наговорилась і вже смерком розпрощалась з ріднею. Перейшла вона двір до воріт і стежку

облила слізьми. Йшла вона долиною та все оглядалась назад на батькову хату; вийшла на гору, ще раз подивилась на вишневий садочок.

«Прощай, мій спокою! мій віночку, вишневий батьків садочку!» — подумала Мелашка і пішла селом додому з Лавріном.

Вже вночі пізенько вони прийшли додому.

«Потривай же, Мотре, замітала я сіни, виносила і своє й твоє сміття, а завтра не винесу, — думала Мелашка, згадуючи напутіння своєї матері, — нехай вже лає мати, а то й вона кричить».

Другого дня Мелашка вимела свою хату і половину сіней, неначе мотузком одміряла.

— Як вимела рівненько! Чи не поясом міряла сіни? — питала Мотря в Мелашки. — А хоч би й поясом, що тобі до того! Не буду мести твоєї половини сіней та виносити твого сміття, — сказала Мелашка.

— А хіба ж ти не міряла сіней мотузком, як мазала діл та стіни? — обізвалась Кайдашиха. — Міряєте ви, бодай уже міряла вас лиха година!

Од того часу Мелашка знайшла собі ще одного ворога. Мотря не давала їй перейти сіни: вона була сердита на Мелашку за те прокляте сміття. Од того часу в хаті гризла Мелашку свекруха, в сінях та надворі стерегла її Мотря.

Настала зима, настав важкий час для Мелашки. Кайдашиха напосілась на неї, як лиха доля: сама спала досхочу, робила легку роботу, а всю важку роботу скидала на Мелашку, наче на свою наймичку. Молода Мелашка, вкинута в чуже село, між чужі люди, не сміла нічого говорити проти свекрухи і мовчки робила все, що загадувала свекруха. Вона була тільки тоді щаслива, як одпрошувалась в гості до батька, та й те траплялось дуже рідко. Старий Кайдаш пив у шинку, приходив п'яний додому і зганяв злість більш на невістці, ніж на своїй жінці. Мотря не пропускала Мелашки через сіни й зачіпала її ущипливими словами. Лаврін оступався за неї та й годі сказав.

Настав страшний тиждень. В великий понеділок до Кайдашів зайшла баба Палажка Солов'їха. Вона була дуже богомольна і щороку їла паску в Києві в Лаврі. І тепер вона збиралася в Київ, але самій іти до Києва було невесело, а ще до того вона трохи боялась сама виряджатись в далеку дорогу. В неї була думка підмовить самого Кайдаша, бо з чоловіком в дорозі все-таки бабі безпечніше.

— Помагайбі вам! Поздоровляю вас з великим понеділком, — промовила Палажка.

— Спасибі, будь й ти здорова, — одказала Кайдашиха, — сідай, Палажко, в нашій хаті.

Палажка сіла на лаві й скорчилась в три погібелі. Вона за Великий піст так спостилась, що в неї тільки очі блищали.

— Чи підеш, Палажко, і цього року до Києва? — спитала Кайдашиха.

— Як Господь pomoже та сподобить, то чом би й не піти. З'їла я двадцять пасок у Києві, то, може, Бог pomoже з'їсти і двадцять першу. Стара Головчиха зохотилась іти зо мною, та, може, хто із вас піде з нами, бо як з хати піде їсти паску в Київ хоч одна людина, то Бог благословить усю сім'ю і на хліб буде поліття. А як хто їстиме щороку в Києві паску та ще й умре на великоднім тижні, той піде просто в рай, бо на великоднім тижні царських врат не зачиняють і в церкві, і в раю; душа через царські врата так і полетить просто в рай.

Палажка оберталась до Кайдаша. Вона знала, що він богобоящий.

— А хто постить дванадцять п'ятниць на рік, той не піде просто в рай? Чи не чула ти, Палажко, чого про те на печерах або в Лаврі?—спитав Кайдаш.

— Ні,— сказала з повагою Палажка,— хто постить у ті п'ятниці та носить при собі сон Богородиці, той не буде в воді потопати, в огні горіти, од наглої смерті помирати, а в рай просто не піде. А хто піде в Єрусалим або щороку в Києві в Лаврі паску їстиме, або вмре на самий Великдень, той спасеться, того душу янголи понесуть просто до Бога.

Мелашка слухала, і в неї робота випала з рук.

— Треба в Києві на великому тижні висповідатись, в чистий четвер одговіться, треба молебень на печерах найняти, на часточку дати, на святі мощі по шагу покласти, то тоді Господь і помилує нас,— навчала баба Палажка, піднявши вгору палець.— А хто купить мира од мироточивих голів або оливи з лампад над святою Варварою та буде мазати собі очі та лоб, в того ніколи не болітимуть очі й голова. Я знаю в Києві всі мощі, всі церкви. Оце я ходжу по печерах та по церквах, то за мною іде слідом сотня або й друга людей, а я всім розкажую, в якій церкві які мощі, показую, де лежить п'р'я з архангела Гавриїла в паняньському монастирі, де стоїть молоко Богородиці, де святий Миколай притиснув до стіни своїм образом злодія, як той хотів обікрасти церкву.

— Невже притиснув?— спитала Мелашка, розплющивши широко очі.

— Авжеж притиснув, ще й рукою вхопив та й держав, доки ченці з усього Києва не посходились. А од образа пішов світ на всю церкву, неначе од сонця. Ченці думали, що в церкві пожежа, та й позбігались. Коли глянуть на те чудо, та мерщій на себе ризи, та зараз вдарили в дзвони, та позабирали в руки свічки, та давай перед Миколаєм править та молитись. Тоді образ і пустив злодія. А той злодій зараз постригся в ченці та й став святим.

В хаті всі слухали Палажчину розмову. Молодиці позгортували руки та важко зітхали, приказуючи:

— Ой Боже наш, Боже наш!

[— А я оце як прийду до того Миколая та як почну розкажувати, то мене люди обступлять та й слухають, та аж шапки поздіймають та хрестяться. Я знаю і де гроші коло образів класти, а де гроші черницям та ченцям просто в руки давати. А за мною люди так і валять валкою, а я їх воджу од Воєнного Миколая до Десятинного, од Десятинного Миколая до Доброго, од Доброго Миколая до Малого, а далі до Мокрого Миколая, а потім до Притиского Миколая.]

— Ой пустіть мене, мамо, в Київ з бабою! — просилася Мелашка.— Я й зросла, а в Києві не була. Мене й Господь не помилує на тому світі.

— А церкви там усе з золотими верхами. В печерах лежить дванадцять братів, що будували лаврську дзвіницю. Кажуть, що як будували, то вона все входила в землю, а однієї ночі вийшла уся з землі. Од того часу всі брати постриглись в ченці. Господи, скільки я переводила людей на самий верх дзвіниці до великих дзвонів!

— Ой пустіть мене, матінко! Здається, вмру, як не піду в Київ. Чи то правда, що там є такий лев, що з рота вода тече?

— Авжеж є; а на левові сидить святий Самсон та щелепи йому роздирає. Як піймав

його на Подолі коло Дніпра, як роздер щелепи, та й сам каменем став і лев каменем став, а в лева з рота вода потекла. Та якого там дива нема! Якби розказувать за все, то не то що дня було б мало,— тижня мало! — говорила Палажка й підвела очі до образів, підняла обидві руки вгору ще й пальці розчепірила. [— Там на Андреївській горі під престолом є джерело, а в те джерело щороку забивають віз вовни. Як тільки покажеться зверху роса, то зараз знов запихають туди віз вовни, бо якби полилась з того джерела вода, то весь світ залила б. Я сама чула, як янголи бовтають воду під престолом.] — Ой Господи! помилуй нас, грішних! — сказала Палажка і зітхнула на всю хату.

Старий Кайдаш сидів, похиливши голову, а Мелашка плакала.

— Піду я з бабою до Києва та одговіюся в Лаврі. Як не пустите мене, то я, здається, вмру,— сказала Мелашка.

— Авжеж, Марусе, пусти невістку, бо як не пустиш, то буде тобі великий гріх од Бога,— навчала Палажка, тикаючи пальцем на образи.

— Та коли ж на великому тижні багато роботи,— обізвалась Кайдашиха.

— Я, мамо, ладна день і ніч не спати, пороблю вам усю роботу та й піду,— просилась Мелашка, втираючи сльози.

— Та, про мене, йди та й за нас подаси на часточку,— сказав Кайдаш.— Пішов би й я, та настає чоловіча робота на полі.

— А коли, дочко, думаєш іти, то спечи собі святу пасочку та калач, та вкинь в торбу крашанок, та кільце ковбаски, та шматочок сала, щоб розговоріть свяченим у Лаврі, то тебе Господь простить і помилує,— навчала Палажка.— А я вже тобі дорогу скрізь покажу, як по-писаному. Мене всі прочани знають з усього світу, я їм усім даю привід у Києві. В Києві вони всі ходять за мною, неначе вівці за пастухом.

Баба Палажка розпрошалась і пішла з хати. Кайдашиха вчинила тісто й спекла Мелашці маленьку паску. Баба Палажка назбирала по селі десять бабів і другого дня зайшла за Мелашкою. В Палажчиній торбі була й паска, і чималий калач, і сало, і сіль, і навіть крашанки. Вона кланялась кожному в хаті й просила простити її гріхи. Прочани пішли до Києва.

— Та не барися, дочко, вертайся додому! — наказувала Кайдашиха невістці, стоячи за ворітьми.

— Як Господь не прийме нас до себе, то й вернемось,— говорила Палажка, кланяючись до дзвіниці трохи не до самої землі.

Йдучи селом, Палажка заходила в декотрі хати, щоб попроситися з тими молодичами, з котрими вона лаялась; але як вона лаялась з цілим селом, то для неї довелось сливе не минати ні одної хати і ходити з хати в хату, як ходить піп з молитвою.

Прочани йшли день, упросились в одному селі на ніч до добрих людей, переночували й раненько знов пішли в дорогу. Мелашка неначе на світ народилась: її не допікала тут ні свекруха, ні свекор, ні Мотря. Понад дорогою зеленіли молоді жита, синіли далекі гори та могили. Надворі було тепло й ясно. Мелашка ніби набиралася здоров'я на волі.

Вже звернуло з півдня. По один бік дороги була чимала гора, а на горі могила. Баба Палажка повела молодичь на ту могилу. З тієї могили вже було видно Київ з церквами та дзвіницями. Тієї могили прочани не минали ніколи.

Палажка вийшла на могилу, впала навколішки й почала молитись. З могили було видно на горах високі дзвіниці, церкви з золотими верхами. Кругом Києва в долині зеленів густий ліс, синів за Дніпром, ніби повитий сизим туманом, бір, а між соснами подекуди блищали широкі плеса розлитого Дніпра. В лісі блищали золоті хрести монастирів, неначе дорогі камінці, розкидані зверху на бору. Сонце світило на київські гори; золоті верхи сяли й неначе горіли. Баба Палажка припала до землі головою, а за нею й молодиці почали бити поклони.

Палажка встала і, піднявши руки вгору, почала розказувати прочанам:

— Онде велика лаврська дзвіниця, а ото коло неї сама Лавра, а то далі свята Софія, а то свята Варвара,— говорила вона.

Молодиці водили очима слідком за її рукою, а Мелашка стояла, мов кам'яна. Ті золоті верхи та білі дзвіниці здавалися для неї якоюсь дивною казкою. Вона вперше йшла до Києва. Прочани перейшли бір і прийшли на заставу. На заставі стояла черничка й причепилась до їх:

— Спасайтеся, люди добрії Нехай вас господь спасеть і помилує. Йдіть говіти в наш монастир на Подолі до святого Фрола й Лавра. [У нас більше мощей ніж у других монастирях; у нас є частка младенця, убитого Іродом, є риза Христова і кров з Христових ран, і пір'я архангела Гавриїла, й молоко Богородиці.]

Прочани прибували до застави сотнями. Черниця намовляла й заманювала їх до свого монастиря. Сотня прочан пішла за нею. [На других заставах так само стояли черниці й затиляли до себе богомольців.]

Баба Палажка не послушала черниці. Вона гордовито одказала, що вже йде в Київ їсти двадцять першу паску й знає всі церкви й монастирі.

Надвечір Палажка привела прочан у Лавру.

— Чи тут той лев, що з рота в його тече вода? — спитала Мелашка.

— Де там тобі тут! — гордовито сказала Палажка.— Покажу тобі й лева, а це, бач, велика дзвіниця, а оце Лавра; тут лежать мощі святого Феодосія...

Мелашка глянула на дзвіницю й трохи злякалась. Для неї чогось здавалось, що дзвіниця впаде на неї і розчавить її.

Прочани пішли в церкву. В великій лаврській церкві йшла одправа. То було саме на страсть в чистий четвер. Вся велика церква ніби палала свічками і була набита народом. По церкві неначе розливалось огняне море, заливало закутки, йшло поза стовпами, переходило на стіни, спалахнуло на високому іконостасі до самої бані, розтопило на щире золото іконостас і повисло під банями огняними краплями на панікадилах. Після кожної евангелії дзвонили в дзвони. Серед церкви виходили ченці, ставали півкругом і співали страсні пісні.

Палажка й Мелашка посвітили свої свічки й впали навколішки. Сорок душ ченців у чорних клобуках співали серед церкви такі жалібні пісні, неначе хотіли виплакати в піснях всевітнє горе. То був не жаль, не плач горя, а якийсь слізний крик, якесь море сліз, що зливалось тисячі літ, і злилось до купи, і полилось піснями з грудей. [Здається, в тому морі сліз текли ріки народного горя од самого початку світу, горя од холоду й голоду, од меча, од огню, од татар, од царів, од панів, од жидів, од дужого й багатого, од дикого

звіра...]

Яксь надзвичайна туга лилася слізьми з тих давніх лаврських пісень, складаних сотні літ... і Палажку, і Мелашку здавило за серце. [В тих словах співу ніби текли ріки їх власних сліз од їх бідності, од панщини, од московських та польських закуцій, од давнього польського ярма, од жидівського здирства...] Палажка плакала, аж ридала. Мелашка ніби почула в тих піснях, впізнала своє горе в свекрушиній хаті й залилася слізьми.

— Рятуй мене, Боже! Рятуй, бо я, молода, загину! — молилася Мелашка, стоячи навколішки коло Палажки й заливаючись слізьми.

Вони вийшли з церкви. Надворі була північ. З церкви висипала сила народу. [Коло Лаври була гостинниця тільки для панів.] Весь народ покотом ліг кругом церкви на кам'яних плитах. [Багата Лавра не спромоглася поставити гостинницю для народу, хоч забагатіла народними грішми.]

Висипали зорі на небі. Мелашка не могла заснути. В неї над головою ніби висіла дзвіниця, а в вікна виглядали здорові дзвони. Вона й дивувалась і боялась тих дзвонів та все розпитувала в Палажки про печери, про святих у печерах, за лева [та про пір'я з архангела Гавриїла.] Для неї так хотілось побачити всі дива, що вона не почувала, як у неї боліли ноги, нили коліна.

На другий день баба Палажка повела молодичь по церквах. До неї пристало ще з п'ятдесят молодичь. Всі вони йшли за нею, наче сліпці за поводитарем. Палажка водила їх од одної церкви до другої, так що прочани погубили лік церквам. Прочани прийшли в Софію. [Серед церкви на амвоні стояв митрополітанський стілець з червоною подушкою. Один дзвонар поклав на ту подушку образок, поставив олив'яну тарілку, вдарив поклону й поклав на тарілку шага. Баба Палажка й собі вдарила перед стільцем три поклони, поцілувала образок й кинула на тарілку шага. За нею посипали молодичі. Посипались п'ятаки на тарілку. Дзвонар зібрав з тарілки гроші й сховав собі в кишеню.

— Святий сидів на цьому стільці! Йдіть цілуйте образ та кладіть по шагу,— говорила баба Палажка до молодичь.]

З Софії Палажка повела прочан до Михайлівського монастиря й найняла молебень святей Варварі. За нею слідом і другі молодичі клали гроші на молебень. Од Варвари Палажка повела їх до святого Андрія, а звідтіль на Поділ в панянський Фроловський монастир.

[—Наймайте молебень святому Фролу й Лавру!— шептала черниця молодичам.— Жертвуйте на святі моці, а гроші давайте мені до рук.

Деякі молодичі оддали гроші черниці в руки. Черниця сховала їх десь під свою чорну рясу.

— Чи показують ризу Господню та пір'я з архангела Гавриїла? — спитала баба Палажка.

— Од пір'я ключі у матушки ігуменії. Ви не сподобитесь його сьогодні бачити, а ризу Господню я вам покажу.]

Черниця повела бабів за колони, зняла з однієї срібної домовини з мощами червоне покривало. Під ним було друге — дороге, все золоте, з золотими китицями.

— Спасайтесь! Прикладайтесь до Господньої ризи!—говорила черниця [плаксивим голосом. — В цій ризі Христа жиди мучили.]

Баба Палажка впала навколішки, залилась слізьми й поцілувала кінчик золотого покривала. Мелашку взяв якийсь страх, як вона доторкнулась губами до золота та до оксамиту.

Для неї здалося, що вона бачить самого Христа й цілує його одіжку. Всі молодіці плакали та втирали сльози, [а черниця плаксивим голосом розмальовувала, як жиди Христа мучили, як накладали на голову терновий вінець, як били вірьовками і розпинали на хресті. Богомольці кидали на ризу гроші, а черниця забирала і ховала їх десь під рясою та все поглядала на двері, щоб часом не надійшла мати ігуменя.]

В велику п'ятницю Палажка повела прочан на Поділ. Прочани заночували в Братському монастирі. [Утренья мала початись в третій годині опівночі. Богомольці зібрались лягти спати покотом на траві під липами просто чернечих келій. З одних дверей келії за богомольцями слідив очима один чернець, молодий, здоровий та повновидий, з довгою чорною бородою. Він набачив у церкві Мелашку. Її краса так вразила його, що він не міг одірвати од неї очей. Він вийшов слідком за нею з церкви, підглядав, як вона сіла з богомольцями під липами полуднувати, і все стояв на дверях, доки смерклося надворі і богомольці полягали рядом на траві. Він нагледів, що Мелашка лягла другою од краю і пішов у свою келію.

З самого краю коло Мелашки лягла баба Палажка і ніби стерегла своє стадо, як добрий пастир. Але одна семигорська молодіця десь спізнилась, прийшла до гурту і лягла спати коло баби Палажки з самого краю, підмостивши під голови клунок з харчами. Баба Палажка лежала тепер од краю другою.

Вже пізенько, як усі богомольці поснули таким сном, що їх не розбудили б і лаврські дзвони, чернець вийшов з келії, знайшов той ряд, де лежала Мелашка, як йому здавалось, другою од краю, підкрався тихесенько та й натрапив якраз на бабу Палажку,

Саме тоді бабі Палажці приснилось, що вона вилізла на лаврську дзвіницю та й стала під великим дзвоном. Дзвін одірвався та й упав на неї. Вона закричала з усієї сили, але дзвін надавив їй важким серцем і затулив рота. Прокидається вона і чує, що на її лиці чиясь здорова борода, а чийсь губи так вчепились в її губи, що вона ніяк не могла розтулити рота. Вона хотіла підняти руки, але хтось держав її за руки, придушивши їх, ніби залізом, до землі. Вона хотіла повернути головою, а в неї на лиці плуталась страшна борода, повні губи так цілували її, що в неї губи аж пристали до зубів.

Баба Палажка перелякалась, їй здалось, що на неї справді впав дзвін, що то не був сон, а правда. Але вона якось покрутила головою і так крикнула на все горло, що побудила всіх богомольців. Піднявся гвалт, шум. Богомольці заворушились, зашуміли, а повні губи цілували бабу в щоки, в брови, в очі, а далі щось чорне знялося і, як куля, полетіло між липи.

“Що це таке?—думав чернець.—Така гарна молодіця, а лице таке тверде, як дірявий горщик; аж губи щемлять!”

— Що там таке! Чи злодії, чи що? — питали сонні богомольці.

— Це тебе, Палажко, хтось чи цілував, чи хотів обікрасти,— обізвалась крайня баба.

— Ой щось побігло! — крикнули молодіці, і кожна почала облапувати свій клунок

під головами.

— Це нечиста сила мене давила,— говорила баба Палажка.— Це він мене скушав, бо я вже висповідалась і завтра мала причащатись. Оце, Боже мій, який гріх трапився! Двадцять пасок з'їла в Києві, а за двадцять першою такий гріх трапився. Послинив нечистий усе лице й губи, й щоки. Пху на тебе, сатано!

— Та то якийсь послушник побіг до келій,— говорив один чоловік.

— Еге! добрий послушник! Се, дух святий при нас, чорт! Цур їм таким послушникам. Придється завтра другий раз сповідатись. Оце одговілась! Боже мій, яка мені напасть од скусителя, — бідкалась баба Палажка.

— Мабуть, якийсь послушник, бо я чула, як він вас, бабо, цілував,— сказала простенька Мелашка.

— Оце вигадала! — сказала баба Палажка.— Чи то можна, щоб в монастирі були такі ченці. Неначе я оце вперше в Києві. Говорить, неначе маленька. Ще рознеси по Семигорах, як вернешся додому.

Баба Палажка дуже обидилась. Вона бачила, що Мелашка підривала її повагу, буцімто чорти вже звернули на неї свою увагу й почастували своїм жениханням та поцілунками.

Одначе на другий день баба Палажка боялась zostаватись на ніч у монастирі і] повела прочан говіть в одну церкву на Подолі під самою Андріївською горою. В тій церкві був старий священик. Він збудував для богомольців, зараз коло цвинтаря, на церковному дворі довгу комору з перегородками, але без вікон, і пускав туди прочан на ніч. [Тією коморою він притягував до себе велику силу богомольців і заробляв добрі гроші. Монастирі навіть не поробили для селян і таких комор.]

Баба Палажка завела прочан у ту комору. Там вони поскладали свої клуночки й замкнули двері. Раненько в велику суботу прочани пішли в церкву говіти.

[Старий священик сповідав людей. Сотня богомольців стояла кругом його і ждала.

Баба Палажка кивнула на своїх рукою і повернулась до дверей. Вона боялась, що не діждеться сповіді. А гріх тієї ночі мучив бідну бабу, як пекельний огонь.

Тільки що семигорці застукотіли чобітьми по залізному помості, священик покинув сповідати якусь бабу, обернувся, махнув до баби Палажки рукою і крикнув на всю церкву:

— Куди ви, бабки! йдіть до мене сповідатись! В мене шагом дешевше, ніж у Мокрого Миколая. Вертайтесь сюда! В мене сповідь шагом дешевше й покута більша.

Баба Палажка махнула до своїх, і вся ватага повернула од дверей назад і знов застукотіла чобітьми по залізному помості.]

Тим часом як баба Палажка сповідалась, Мелашка вийшла з церкви й сіла між довгими рядками бабів на церковних східцях, під стовпами. Скраю недалечке од неї сиділа старенька проскурниця й продавала проскури.

Мелашка задумалась. Третій день прожила Мелашка в Києві, як у раї. Вона згадала, що через день для неї треба буде вертатись додому, й зітхнула дуже важко. Сльози виступили на її очах. Вона в Києві не бачила ні свекрухи, ні свекра, ні Мотрі, не чула ні од кого лихого слова. Ніхто не гриз їй тут голови.

Проскурниця почула те важке зітхання, глянула на молодицю й задивилась на неї.

— Чого ти, молодице, так важко зітхаєш? — спитала вона в Мелашки.

— Господи, як тут у Києві гарно! А як подумаю, що треба вертатися додому, то мені здається, що оце треба через день умирати.

Мелашка розказала прокурниці за своє горе. Добра прокурниця слухала й жалкувала за нею. В Мелашки блиснула в голові чудна думка. Несподівано їй спало на думку зостатися в Києві. Краса міста, краса церков, монастирів одібрала од неї думку навіть про Лавріна.

— Найміть мене, матушко, за наймичку. Не піду я додому.

— Коли хоч, то й ставай помісячне. В мене одна робота — пекти щодня проскури, — сказала прокурниця.

Мелашка сподобалась прокурниці, а од неї саме тоді одходила наймичка.

— Тут у церкві наші односельчани. Сховайте мене, матушко, в свою хату, поки вони підуть з Києва додому.

Прокурниця повела її в свою хату. Хата була зараз коло церкви на цвинтарі, в великому домі, в нижньому етажі, тільки двері в хату були за брамою, на другому дворі. Прокурниця привела Мелашку в пекарню. Пекарня була невеличка, але висока, з одним здоровим вікном, переплетеним залізними ґратками. Під вікном од стіни до стіни стояв довгий стіл. Ввесь стіл був укритий рядками проскур і великих, і маленьких, і малесеньких. На ліжку коло печі, на подушках, застелених білим простирадлом лежали здорові проскури, як паляниці. Наймичка печатала проскури знаменником.

Прокурниця звеліла Мелашці помити руки і поставила її в кінці стола вироблять проскури. Мелашка викачувала тісто та все поглядала на двері. Вона боялась, щоб баба Палажка не вислідкувала її.

Здорова піч була вже витоплена й пашіла вогнем. Через двері було видно маленьку кімнату, де жила прокурниця. В кімнаті було чисто й гарно, як у віночку. На ліжку білили чисті подушки. На вікні червоніли між зеленим листом китайські рожі. Коло образів з золотими широкими рамами блищала лампадка. На Мелашку неначе повів теплий вітер в літній день, такий спокій був розлитий у тих кімнатах. Вона викачувала проскури, а її думки літали в Семигорах, коло Лавріна. Сльози закапали в неї з очей. Вона втерла їх рукавом.

“Не вернуся додому, зостанусь тут, що Бог дасть, а потім що буде, те й буде”, — думала Мелашка, втираючи сльози рукавом.

Тим часом баба Палажка простояла службу, запричастилась і повела бабів з церкви. Вона хотіла вести їх у печери, але на цвинтарі оглянувшись на всі боки й примітила, що нема Мелашки.

— Де ж це ділася Мелашка? — питала Палажка, оглядаючись на всі боки. — Чи не зосталась у церкві?

Палажка вернулась до церковних дверей; паламар зачиняв двері і замикав замком.

— Куди це вона пішла? Може, вона десь за церквою? — говорили баби.

Палажка обійшла з бабами кругом церкви, заглянула в комору, обдивилась увесь двір. — Мелашки ніде не було.

— Оце, Боже мій! Де це вона загаялась? — бідкались баби і посідали під стовпами на східцях.

Сиділи вони, сиділи, ждали-ждали, а Мелашки не було.

— Куди це її нечистий поніс? — почала вже лаятися Палажка. — А може, вона потяглася з другими людьми. Та чого ми будемо її ждати.

— Авжеж ходім, а то ще й в печери опізнимось.

Баби знялися з місця й швиденько почимчикували з цвинтаря.

Ввечері баби вернулись з Лаври за Мелашкою. А Мелашка не приходила. Палажці треба було йти знов у Лавру на діяння, щоб їсти паску у Лаврі, а Мелашка неначе крізь землю пішла. Баби пішли в Лавру, діждались свяченого, розговорились, знов вернулись на Поділ, а Мелашка все-таки не приходила. Вони заметушилились і забідкались, кинулись шукати Мелашку по монастирях, скрізь питали в прочан і нічого не допитались. Просиділи ще день-другий у Києві та й пішли в Семигори.

Баба Палажка, вернувшись в Семигори, боялась зайти сказати Кайдашам про Мелашку, пішла собі додому та й сіла. Але по селі пішла чутка, що Мелашка десь одбилась од своїх людей і не вернулась в Семигори. Та чутка дійшла до Кайдашів: її принесла баба Параска Гришиха, лютий Палажчин ворог, відома на все село брехуха.

— Христос воскрес! З святками будьте здорові! — сказала Параска, переступаючи через Кайдашів поріг. — Чи ви пак знаєте, де ваша Мелашка? Це ж наша Палазя розгубила свою череду десь по Києві. Водила, водила, поки доводилась. Мелашка зосталась у Києві, а з Києва, мабуть, пішла на заробітки за границю або на Басарабію. Вже правда! Палажці тільки б сліпих блиндарів водити по селах, а не людей до Києва.

— Та це я перечула вже через людей на селі, — сказала Кайдашиха, — а Палажка завела нашу Мелашку десь, мабуть, під шум чи під греблю та й очей не показує.

[— Еге! Знаєш ти, чого вона ходить щороку до Києва паску їсти? Та вона цілу ніч в Братському монастирі обнімалась та цілувалась, вже й не знаю, чи з ченцями, чи з чортами. Знає вона там усі входи! Побачиш, коли вона не принесе з Києва другого байструка в приполі, бо одного вже має; ще й твою невістку навчить добру.

Параска розказала Кайдашам всю кумедію з бабою Палажкою в Братському монастирі у велику п'ятницю.

— Ти, Кайдашихо, не пускай з нею більше Мелашки до Києва, як ще Мелашка вернеться додому. Тепер я знаю, як вона розговляється в Києві, — говорила баба Параска.]

Лаврін стояв ні живий ні мертвий. В його й руки опали.

— Ой Боже мій! Що ж тепер нам робити? Де Мелашки шукать? Завела ота стара, бодай її завело в безодню, — говорила Кайдашиха.

— Та піди в волость та попроси, щоб її погнали в Київ шукать Мелашки. Нехай знає, як поводитарювать, — намовляла Параска, — та піди та побий їй морду, та натовчи добре потилицю. Шкода, що вона не завела моєї невістки. Я б оце показала їй Київ.

— Це, мамо, Мелашка покинула нас через вас, — обіззався Лаврін.

— От і через мене! Ще що вигадай! Хіба я гнала її в потилицю до Києва, чи що? — говорила Кайдашиха.

— Бо ви її гризли, гризли, доки до свого не догризлись. Як пропаде Мелашка, то я вам цього не подарую, — говорив Лаврін, блідий, як смерть. — А оту стару відьму я за коси потягну в Київ, нехай мені шукає Мелашку.

— Авжеж за коси, та ще й батогом ззаду підганяй!—намовляла Параска. — Та чого ви сидите? Чом ви не підете до неї? Ви думаете, що вона сама до вас прийде? Підіть до неї та розпитайте, та наступіть на неї, та придавіть коліном, то вона й розкаже вам, де діла Мелашку. Певно, завела десь на спасіння.

— А справді ти, Параско, добре радиш,— сказала Кайдашиха,— ходім та присікаймося до тієї дурисвітки, може, вона знає, де Мелашка, та тільки не хоче признаватись.

— Авжеж, ідіть усі гуртом та насядьте на неї, то вона й признається, де старців водила, — намовляла Параска.

Кайдаш, Кайдашиха та Лаврін пішли з бабою Параскою до Палажки.

Палажка сиділа під хатою на призьбі й грілась на весняному сонці. Вона вгляділа Кайдашів з бабою Параскою за ворітьми, догадалась, чого вони до неї йдуть, і трохи злякалась.

— Христос воскрес, Палажко! — сказала Параска. — А я оце до тебе гостей навела і сама в гості прийшла.

Баба Параска одчинила ворота, впустила Кайдашів, знов зачинила, сперлась на ворота обома руками, поклала голову на руки і тільки поглядала на Палажку веселими сірими очима. В неї губи осміхались, неначе їх хто помазав свіжим медом. Вона налагодилась дивитись на кумедію.

Баба Палажка не одказала на її привітання. Вона тільки блиснула на неї злими маленькими чорними очима. Кайдаші обступили Палажку.

— А що, Палажко! Водила, водила нашу Мелашку, доки не завела, — сказала Кайдашиха. — Де наша молодиця?

— А хіба я знаю, де вона? Одбилась од нас коло церкви на Подолі, ще й нам наробила клопоту. Ми через неї просиділи в Києві цілих два дні, ще й мусили бігати по монастирях та по церквах.

— Чом же ти хоч не зайшла до нас та не сказала? — спитав Кайдаш.

— Де ви, бабо, діли Мелашку? — кричав Лаврін. — Куди ви її завели? Навіщо ви її покинули в Києві?

— Оце, Боже милостивий! Хіба ж я її в пазуху сховала, чи з'їла, чи що? Завела та й завела... Хіба Мелашка мала дитина, що я її за руку заводила!

— Навіщо ви її підмовляли йти в Київ? Чого ви притаскались до нас з своїми брехнями, розпустили дурного язика про чуда? Нащо ви підманили молодицю? — репетував Лаврін, згорнувши руки на грудях.

— Про які брехні це ти провадиш? Я розказувала про чуда, а не про якісь брехні. Бреш сам, бо ти од мене молодший. Не на те я щороку ходжу в Київ, щоб брехні точити. В тебе, Лаврін, молоко на губах не обсохло, а ти брехню завдаєш преподобним жонам.

— Йдіть, бабо, до Києва та пошукайте Мелашки, бо як не підете, то я вас силою потягну, — сказав Лаврін.

— Авжеж потягни, та ще й за коси, та підганяй її батогом ззаду! — крикнула з-за воріт баба Параска.

— А тобі яке діло? Чого ти прийшла паскудити мої ворота! Он послинила ворота, як

скажена корова! — крикнула од призьби баба Палажка.

— Я, бабо, піду в волость жалітись на вас. Вас волосний присилує йти в Київ за Мелашкою.

— Та залигай її віжками та й веди! Чого ти на неї дивишся, як на святу та божу! — гукала за ворітьми баба Параска. [—Цілувалася в Києві з ченцями та з чортами, доки не розгубила своєї челяді.

— Хто? Я? — крикнула Палажка й скочила з призьби.

— А то ж хто? Вже чи не я. Добре розговілася, нічого сказати,— говорила Параска.]

— Йди, Палажко, з нами в волость,— сказав Кайдаш, — нічого тобі не pomoже. Там даси одвіт перед громадою.

— Де ви діли мою жінку? Куди ви її завели? — кричав Лаврін.

[— Та вона завела її в монастир до ченців! — кричала Параска за ворітьми.]

— Вбирайся та йди з нами! Нічого тобі не pomoже. Підеш ти з Лавріном знов до Києва та хоч покажеш, де загубила мою невістку, — гомонів Кайдаш.

[— Як підеш другий раз у Київ, то не цілуйся з ченцями! — крикнула Параска на всю улицю.

— Хто? Я? То це ти на мене таке говориш? — закричала Палажка і вхопила граблі: ось я тобі, стара відьмо, покажу ченців та чортів!]

Палажка покинула Кайдашів, кинулась до воріт і вперіщила граблями по воротях. Параска одскочила. Граблі перебилися пополовині. Половина одскочила за ворота й зачепила по руці Параску. Параска вхопила шматок граблів і шпурнула ними через ворота на Палажку. Палажка поперла держалном на вулицю на Параску. Параска прийшла під ворота, плюнула в двір і пішла по вулиці.

— Бодай тебе побила лиха година та нещаслива. Ще й вона чіпляється до мене, неначе я згубила з світу її невістку, — голосила крізь сльози Палажка, вхопившись руками за голову.— Це не Мелашка, а смерть моя. Коли вона зосталась у Києві, то, певно, через тебе, Кайдашихо. Про мене, йди собі в Київ чи хоч і за гряницю та й шукай її,— сказала Палажка, обертаючись до Кайдашихи.

— Що ти кажеш? Через мене Мелашка покинула нас? Тобі, Палажко, час помирати, а ти набріхуєш на мене! Схаменися, стара бабо! Що ти верзеш? Сама ходить по хатах, піддурює людей іти з собою, а на мене складає пеню.

— Ба через тебе. Хіба люди не говорять за тебе на селі? Хіба не знаємо, як ти нападалась на невістку? Отак якраз, як ота стара сука, Параска, на мене, що я через неї і світу не бачу.

— Палажко, не бреш на старість. Ти гріха не боїшся,—сказала Кайдашиха.

— Ба не брешу. Бреш сама! — крикнула Палажка і кинулась на Кайдашиху, як півень кидається на другого півня.

— Ба брешеш! Яке тобі діло до мене та до моєї невістки? Яке тобі діло до того, що в нашій хаті робиться? Нащо тобі заглядать в наші горшки?

Кайдашиха кричала й совалась з кулаками до Палажки. Палажка кидалась до Кайдашихи й біла кулаком об кулак. Вони то збігались, то розбігались, як ті півні, що кидаються один на одного.

— За мої горшки, за мою невістку ось тобі на! — сказала Кайдашиха і дала Палажці дулю під самісінький ніс, так що вона аж голову задерла.

— А тобі ось дві!

Палажка стулила дві дулі, покрутила одну кругом другої і сунула обидві під самий ніс Кайдашисі.

Кайдаш побачив, що непереливки, пхнув одну бабу на один бік, а другу на другий.

— Куди яка панія! Проше та проше, пані економша! — дражнилась Палажка з Кайдашихи. — Це по-панській дулі сучиш; нічого казати, звичайна!

— Не твоє діло, по-панській чи не по-панській! Вбирайся та ходім в волость, от що! — репетувала Кайдашиха.

— То й піду! Ти думаєш, я тебе боюся? То й піду. Піди вперше вберися в жовті чоботи та в червоне намисто, пані економшо, коли хочеш вести мене позивати в волость.

— Не тільки в жовті, в червоні чоботи взуюсь, а таки тебе в тюрму посаджу, — кричала Кайдашиха й крутилась на одному місці, неначе козачка танцювала.

Кайдаш і Лаврін микались і собі в бабську змажку, кричали на все горло, змагались разом з бабами й підняли такий гвалт на весь куток, що люди повибігали з хат. Параска знов вернулась, сперлась руками на ворота і з злістю осміхалась своїми сірими очима.

Кайдаші таки потягли бабу Палажку в волость. Параска пішла за ними назирці оддалеки. Палажка ніби почувла її плечима, обернулась, взяла грудку землі та й пожбурила на неї.

— На свого батька кидай! Скажена! — крикнула здалека Параска.

— На, цю-цю! На, сіра! — крикнула Палажка і знов пожбурила на Параску грудкою.

— Понеси своєму чоловікові та дочці на закуску! — крикнула Параска і все-таки йшла за Кайдашами в волость.

Кайдаші прийшли з Палажкою в волость. Волосний розпитав про їх діло, вилаяв Палажку, але не присудив їй іти в Київ шукати Мелашки. Він сказав, що Мелашка не маленька, а коли зосталась у Києві, то вона мала свій розум у голові для того.

Палажка вийшла з волості з Кайдашами, скрутила дві дулі, тикнула їм в вічі й пішла додому. Лаврін спустив очі, похилив голову і гукнув до Палажки:

— Як не знайду Мелашки, то я вас, бабо, вб'ю або повішу!

— Повісь свою маму на сволоці на кілочку, ще й убери в червоні чоботи! — обізвалась Палажка й дременула додому. Позад неї здалеки йшла Параска. Її сірі очі притухли: Палажки не посадили в холодну.

Лаврінові доводилось самому йти до Києва шукать Мелашки. Він ходив по селі та розпитував тих бабів, що ходили до Києва разом з Мелашкою. Всі вони казали, що Мелашка покинула їх коло тієї церкви, що стоїть під самою Андріївською горою, на Подолі, а як звали ту церкву — ні одна баба не знала. Під тією горою на Подолі стоїть не одна церква.

Лаврін усе думав, що Мелашка от-от прийде додому, а вона не приходила. З Києва вертались прочани й розказували багато дива, як буває між прочанами. Одна баба розказувала, що сама чула од людей, а ті люди казали, що ніби на свої очі бачили, як у Лаврі ходив якийсь чоловік, у котрого руки приросли до материних кіс. Так той син з

матір'ю й ходять по всіх київських церквах та монастирях та просять, щоб їм Господь простив гріх. Друга баба принесла з Києва звістку, що якась молода молодиця ходила в Києві по Лаврі та по печерах та все кричала не своїм голосом. Люди говорили, ніби її прокляв батько, прокляла мати, прокляв увесь рід, і вона з того часу ходить в Києві по монастирях в одній сорочці, боса й простоволоса, бліда, як смерть, нічого не їсть, не п'є й не говорить та все просить Бога журавлиним та совиним голосом, то нявкає, як кішка, то реве, як товариця. Всі Кайдаші стояли кругом баби, посхилявши голови, і тільки важко зітхали. Кайдашисі здалося, що та молодиця була Мелашка. Вона боялась, що її прокляв побив Мелашку, як лиха годила, почувила свою провину і тільки плакала мовчки.

Через кілька день через Семигори йшли з Києва люди й розказували, що коло Києва в бору знайшли вбиту молодицю. Та чутка полетіла по селі. Баба Параска принесла ту звістку до Кайдашів. Кайдашиха дуже стривожилась, її серце пом'якшало, і вона дуже жалкувала за тим, що недобре обходилась з своєю невісткою.

Тим часом чутка про Мелашку пішла по близьких селах, дійшла до Бієвців. В Бієвцях скрізь говорили і про сина, що приріс руками до материних кіс, і за молодицю, прокляту родом, і про вбиту жінку в бору. Мелашин батько та мати побігли в Семигори до Кайдаша. Вони довідались, що Мелашка й справді пропала десь у Києві.

Бідна Балашиха голосила; Балаш і собі плакав; Кайдашиха ридала, бо почувала свою провину; Лаврін стояв коло порога й собі плакав. Карпо з Мотрею, забувши про колотнечу з матір'ю, і собі ввійшли в хату і сумно дивились, підперши руками голови. В хаті неначе лежала на лаві мертва Мелашка, і вся рідня зійшлась на її похорон.

— Боже мій милостивий! — голосила Мелашина мати. — Якби Мелашка вмерла дома, мені не було б так жалко; я б знала, що вона вмерла; я б її оплакала по-людській, а то, може, її тіло звірі рознесли по лісі. А все, свахо, через вас. Чи то раз Мелашка приходила до мене та заливалась слізьми?

Кайдашиха втерла сльози рукавом і терпіла не менше од Балашихи. Несподіване горе впало на неї, неначе камінь з неба. Довго плакали та сумували Кайдаші й Балаші. Кайдашиха, Балашиха та Лаврін постановили йти до Києва та шукать Мелашки. Балашиха вернулась на час в Бієвці, щоб тільки забрати на дорогу одягу та харч, і вони втрюх зараз-таки того дня пішли до Києва.

Тим часом Мелашка служила в Києві в проскурниці. Вона прожила перший тиждень тихо, спокійно, як у Бога за дверима. Робота в проскурниці була неважка після важкої роботи в свекрухи. Харч була добра. Сама проскурниця була добра жінчина, не лаяла, не гризла Мелашки з ранку до вечора, як гризла свекруха. Перший тиждень Мелашка одпочивала. Але другого тижня, після провід, Мелашка почала нудитись за Лавріном. Вона виробляла проскури, а її думки літали в Семигорах коло милого. От їй здається, що вона стоїть з Лавріном в садку під черешнею, розмовляє з ним, дивиться йому в очі. Лаврін докоряє її за те, що він любив її, як свою душу, жалував її, як мати дитину, а вона покинула його. От вона примічає в його очах сльози: сльози виступили з його синіх очей і полились по рум'яних щоках на траву.

Мелашка одразу заплакала так, що сльози полились з її очей річкою на стіл. Вона ледве встигла перехопити їх руками.

— Чого ти, Мелашко, плачеш? — спитала проскурниця. — Чи жаль тобі села, чи матері, чи чоловіка?

— Не жаль мені ні села, ні роду, жаль мені тільки чоловіка. Мабуть, він за мною побивається, коли одразу так залило мою душу сльозами.

— То вернись додому, коля тобі за ним жалко, — говорила проскурниця.

— Не вернусь, матушко, мені здається, що треба вертатися в пекло, як тільки я згадаю про свекра та свекруху.

— Якби мені прикликати сюди Лавріна, я б до смерті не вернулася в Семигори, — згодом сказала Мелашка. Вона посадила в піч проскури, вийшла в двір і стала на воротах. Ворота виходили в цвинтар; через їх було видно високі стовпи церкви з широкими залізними східцями. На східцях сиділи і стояли прочани. В церкві правили вечерню. Мелашка обвела очима прочан і вгляділа семигорських молодичь. Вона так зраділа, що крикнула й хотіла побігти до їх розпитать про Лавріна, але схаменулась і оступилась за браму. Вона дивилась з-за брами на своїх людей і неначе побачила Лавріна та рідну матір.

Вечерня скінчилась. Люди розійшлись; пішли з цвинтаря й семигорські молодичі. Мелашка слідувала за ними, доки вони не зайшли за залізні ґрати. Молодиці обернулись, вгляділи її, але вона так швидко одскочила за ворота, що молодичям здалось, ніби вони бачили мару, схожу на Мелашку.

Надворі стало смеркатись. Мелашка вийшла на цвинтар, стала під липою й згорнула руки. Вона все думала за Лавріна, як він сумує, як плаче за нею, а сльози лилися з її очей.

На цвинтарі було тихо, як у хаті. Тополі й липи мліли в теплом повітрі, а Мелашці ніби снився семигорський садок; вище од садка на горі семигорська церква, під церквою ставок; в садок виходить до неї на розмову Лаврін, бере її за руку.

— Боже мій! прийми мою душу до себе, — говорила бідна молодича, — лучче мені каміння носити, ніж таке горе терпіти. Полинула б я через бори, через степи та хоч би глянула на свого милого. Гріх мені, що я мучу його й себе!

Над цвинтарем ніби висіла Андріївська гора з гострим верхом, а на самому вершечку стриміла Андріївська церква і ніби висіла на ясному темно-синьому небі, що блищало на заході. Легкі хмарки сунулись по небі. Мелашка задивилась на гору, на церкву; їй здалось, що не хмарки летять в небі, а тонкі, з самих стовпів, бокові бані на церкві заворушились, що сама церква почала коливатись на гострому версі гори. На неї напав страх. Вона глянула ще раз угору, і їй здалось, що хреста на церкві трусяться й коливаються, що коливається вся гора, от-от впаде на неї. І вона прожогом побігла з цвинтаря до хати.

Проскурниця посадила Мелашку вечерять — вона й ложки не вмочила. Лягла вона спати, її сон не брав. А журба та туга давила її коло серця, як важка гора. (Тільки що вона заснула, аж їй снився, що вона йде в Лавріном зеленим бієвським гаєм, йде по пояс у траві та в квітках, а далі вийшла на шлях і пішла з ним між двома стінами зеленого жита, прийшла до млина й сіла з ним над Россю на камені, обняла його й приголубила. Коли гляне вона на Рось, аж Лаврін пливе, потопає серед річки. Бистра вода несе його серединою. Лаврін то поринає з головою, то виринає, виставляє руку й махає на неї. Вона

хоче кинутися у воду, рятувать його, а її ноги приросли до каменя, ніби пустили вербове коріння. А вода клекоче, булькотить та все несе Лавріна далі на гостре каміння, де вода реве та стогне, ніби весною. Мелашка хотіла закричати і тільки ніби зашуміла листом. А за Россю в Семигорах десь дзвін сумно дзвонить на гвалт, і тиха луна йде над водою, над шумом, понад дібровою.

Мелашка прокинулася. На дзвіниці дзвонили на утренью. Вона схопилась з постелі й перехрестилась. Надворі почало на світ благословитися.

“Боже мій! Він за мною побивається! Я взяла на свою душу великий гріх”, — думала Мелашка.

Минув другий тиждень. Мелашка почала потроху привикати до нового місця: пекла проскури, ходила по церквах, по монастирях і вже й сама добре не знала, чи вертатися, чи не вертатись додому.

Тим часом Мелашина мати з Лавріном та Кайдашихою йшли до Києва, стрічали дорогою силу прочан та все розпитували, чи не бачили вони молодої молодиці, що одбилась од гурту, чи не чули чого про таку молодицю між прочанами в Києві? Вони вступили в великий бір під Києвом і разом всі троє заплакали та все дивились по дорозі між сосни: їм здавалось, що Мелашка лежить десь у бору вбита. Бір жалібно гув на тихому вітрі, неначе бджоли в здоровій пасіці, і тільки їм жалю завдавав.

Прийшли вони в Київ, зайшли в Лавру. Коло Лаври сновигала велика сила людей з усяких країв. Вони втрюх ходили, розпитували, чи не чув хто, чи не бачив молодої чорнявої молодиці, чи не шукала, чи не питала вона про своїх людей. Прочани розказували, що недавно одна молодиця одбилася од своїх людей і шукала їх на печерах, але та молодиця була русява й немолода.

[Лаврін з матір'ю та з тещею зайшов у новий Іоніївський монастир. Між богомольцями походжав старий ігумен в шовковій чорній рясі, розпитав їх, чого вони шукають, і почав уговорювати Лавріна, щоб він зостався в тому монастирі на роботу на год або на два за спасіння душі, доки не знайде в Києві своєї жінки. Чернець лякав його тим, що Господь покарав його за якийсь гріх, як не свій, то батьків або материн. Лаврін трохи вже не зостався, але йому дуже хотілося знайти Мелашку!]

Всі вони троє пішли шукати тієї церкви на Подолі, що стояла під самою Андріївською горою, але таких церков було доволі. Вони ходили, розпитували в людей і зайшли на той цвинтар, де жила Мелашка.

Під стовпами коло церкви Лаврін сів з матір'ю на східцях.

Проскурниця сиділа на самому нижчому східці і продавала проскури. В той час Мелашка вибігла з пекарні й хотіла побігти до проскурниці за щось спитати. Вона виглянула в ворота й почала роздивлятися на прочан. Обвела вона очима по східцях раз і нікого знайомого не побачила. Народ сновигав коло церковних дверей, як бджоли коло вулика. Коли вона зирк! — коло самої проскурниці сидить молодий чоловік, зовсім такий, як Лаврін. Він сидів до неї боком, Мелашка впізнала Лаврінову русяву кучеряву голову, рівний лоб, рівний тонкий ніс. Але чого він став такий блідий, такий смутний?

“Чи Лаврін, чи ні? — думала Мелашка. — Де ж дівся з лица його рум'янець? Чого він став такий блідий, як смерть, та нужденний, неначе слабий?”

Вечірнє сонце світило на високі білі стовпи, на людей, що вештались в промінні, неначе мухи сновигали й грали проти сонця. Промінь упав на Лаврінове лице.

— Це він! — сказала сама до себе Мелашка і вхопилась за серце. В неї заморочилась голова; вона крикнула і трохи не впала на місці.

— Адже ж ото моя мати! — зашепотіла Мелашка, вгляdivши свою матір коло товстого білого стовпа. — А ондечки й моя свекруха...

На Мелашку неначе хто линув водою з льодом. Вона одхилилась за ворота й одну хвилину не знала, чи бігти до їх, чи тікати в пекарню. Але Лаврін обернувся до неї лицем. Мелашка глянула на його ясні очі, заридала, як мала дитина, і, як стояла в одній сорочці, так протовпом і кинулась між люди просто до Лавріна.

Лаврін угляdiv її й тільки подивився на неї смутними докірливими очима.

Вона прибігла до його й заголосила на весь цвинтар.

Мати й свекруха вглядили Мелашку й кинулись до неї з плачем.

Народ обступив їх навкруги.

— Ой Боже мій! Нащо ти, дочко, нас мучила! — перша почала говорити Мелашчина мати. — Ти знаєш, якого ти жалю нам завдала?

— Ми думали, що тебе вже й на світі нема, — говорив Лаврін, — ми тебе оплакали, як помершу.

Мелашка стояла та тільки хлипала, як хлипають малі діти. Вона й слова не могла промовити. І сльози, і кривда, і радість так здавили в грудях, що вона ледве зводила дух.

— Де ж ти, дочко, тут пробуєш? — спитала Мелашку свекруха, плачучи.

— Отут служу в добрих людей, стала в матушки за наймичку, — насилу промовила Мелашка, показуючи рукою на проскурницю.

— Це, Мелашко, мабуть, за тобою прийшли родичі? — спитала проскурниця. — Шкода мені тебе! В мене ще не було такої доброї та робочої наймички, як ти.

— Ми, матушко, візьмемо з собою Мелашку, — обізвалась мати. — Господи, як вона вимучила нас, доки ми її знайшли. Слава тобі, Господи, що таки знайшли.

Народ ворухився, гомонів, розпитував. Цікаві молодичі обступили Мелашку, її матір та свекруху. Проскурниця покликала Мелашчину рідню до себе в хату.

— Вертайся, дочко, додому; тобі ніхто й лихого слова не скаже, — викручувалась свекруха ласкавими словами.

— Та вже ж вернуса, нігде не дінусь. Якби ви не знайшли мене, то я, мабуть, сама вже не вернулась би.

Другого дня Мелашка з ріднею вийшла з Києва. Всі йшли бором смутні та невеселі. А бір гув, як море в негоду, од найтихішого вітру та наводив сум на сумні й без того душі.

Мелашка прийшла додому, і свекруха справдила своє слово: од того часу вона знов облила Мелашку солодким медом, а полин неначе сховала десь у комору для Мотрі. Кайдашиха боялась, щоб Мелашка знов не чкурнула на Басарабію або й за границю. Сльози та несподівана тривога помирили сім'ю, неначе всіх помирляюча смерть.

Вернувшись додому, Кайдашиха поїхала в Богуслав на ярмарок, набрала Мелашці на спідницю й на хвартух, купила здорову гарну хустку й новий жовтий з червоними квітками очіпок. Через два тижні Мелашка обродинилась: вона мала сина.